

at skønt eller maaske netop fordi Kommissionen ikke er kommen saa vidt i sine Overvejelser, maa den paa det bestemteste fraraade, at man skrider til denne Foranstaltning i Øjeblikket; men ingen af Delelene gør Kommissionen, den siger: Vi, der ikke ere naaede saa vidt i vore Overvejelser; kunne ikke gøre en særlig Indstilling angaaende denne Sag; det maa Rigsdagen om, og det vil med andre Ord sige i dette Tilfælde, som Forholdet var, da den gennemførte Lønningsloven for Underofficererne, det er en ganske naturlig Stilling, som Forsvarskommissionen her har indtaget. Hvis Forholdet var dette, at Forsvarskommissionen mente, at denne Sags Gennemførelse i nogen Henseende vilde volde Vanskeligheder med Hensyn til dens senere Arbejder, vilde den have givet denne Opfattelse Udtryk i sin Svarskrivelse, den Ting er uomstødelig sikker, den Ting er saa soleklar, at jeg synes ikke, at det skulde være nødvendigt at bruge mange Ord til at paavise det.

Derfor gentager jeg dette: Forsvarskommissionens Svar kan ikke paaberaabes hverken til Forsvar for eller Modstand mod det foreliggende Lovforslag. Forsvarskommissionen har sagt: Rigsdagen maa gøre det efter sit eget Forgodtbeftindende, efter sit eget Skøn. Det er den Stilling, Forsvarskommissionen har taget, og deri er jeg ganske enig med Kommissionen. Men hvorledes tager nu det ærede Medlem for Assens (Berntsen) paa dette? — jeg har desværre ikke Fortrykket ved Haanden, men jeg kan maaske paavise det efter Hukommelsen — det ærede Medlem for Assens læser op af Meddelelsen fra Forsvarskommissionen det Led af Svaret. der indeholder de positive Meddelelser. Saa siger det ærede Medlem: Deri er jeg enig med Forsvarskommissionen og føjer til: jeg vil ikke være med til at desavouere Forsvarskommissionen. Men hvem i Alverden vil desavouere Forsvarskommissionen. Mener det ærede Medlem, at jeg fra min Side benægter, at Forsvarskommissionen ikke er kommen saa vidt i sine Arbejder; at den kan tage Stilling, mener det ærede Medlem, at jeg har villet undskyde, at der kan ventes en Betænkning om dette Forhold fra Kommissionen, inden den øvrige Betænkning fremkommer? Hvis det ærede Medlem mener, at jeg har haft denne Betragtning, og at det er den, jeg har villet gøre gældende og derigennem desavouere Forsvarskommissionen, kan jeg forstaa, at han selv vil værge sig imod at tage Del i en saadan Desavouering; men det er Fan-

tasi og intet andet. Det ærede Medlem tager disse Meddelelser og omdanner dem til noget, der overfor Tinget skal gøre Indtryk af at være Udtalelse af en vis Modstand mod det foreliggende Spørgsmaals Løsning for Tiden, og saa omtaler han det som en Indstilling, men det er ingen Indstilling, det er en faktisk Meddelelse om faktiske Forhold. Derefter siger han: Jeg vil være tro mod denne Forsvarskommission og ikke desavouere den — det var jo det samme, som det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) var inde paa, de to gaa jo Haand i Haand i dette Forhold, de argumentere paa samme Maade og ud fra samme urigtige Forudsætninger. Nej, det, der er sket her, er, at Forsvarskommissionen, jeg gentager det, har givet den faktiske Meddelelse, at den ikke er kommen saa vidt i sine Overvejelser, at den har taget Stilling til disse Sager, og at der ikke kan ventes en Indstilling fra den om disse Sager, forinden de øvrige Spørgsmaal ere opredede og klarlagte og have været Genstand for Kommissionens Forslag, og overlader saa til Rigsdagen at gøre, hvad Rigsdagen vil, og det er just det, Rigsdagen nu er i Færd med at gøre.

Det ærede Medlem henviste til, at det, at vi gennemførte Loven om Underofficerernes Lønninger, før Forsvarskommissionen blev nedsat, var noget, der havde vist sig at være uheldigt. Nu har jeg ikke set efter — det er min Fejl —, men jeg tror at have Ret, naar jeg siger, at Loven om Forsvarskommissionen var forelagt forinden Loven om Underofficerernes Lønninger blev vedtagen, men det faar nu være, hvad det være vil. Jeg sagde i Gaar, og det er Hovedsagen, at Beslutningen om Forsvarskommissionens Nedsættelse og om Gennemførelse af Loven om Underofficerernes Lønninger er tagen samtidigt i Ministeriet, og Rigsdagen var fattet paa ved Gennemførelsen af Loven om Underofficerernes Lønninger, hvis det skete først, at det var noget, vi maatte kunne gøre, uagtet der kort efter — jeg gaar ind paa det ærede Medlems Paastand om Rækkefølgen — vilde blive nedsat en Forsvarskommission. Saa siger det ærede Medlem: Der kan De se, hvor forstyrrende det virker, at vi have gennemført Loven om Underofficerlønningerne, og desuagtet vil man nu her skabe et nyt Misforhold mellem Premierløjtnanternes og Kaptajnerens Lønninger, hvilket vil virke uheldigt. Men skulde man forfølge den Tankegang videre, kan man ikke argumentere saaledes, som det ærede Medlem gør.